

БІЛГОВІЦІ

Місячик Української Католицької Церкви в Польщі

Листопад 1993 р.

Над Сяном, у Ярославі

Свого п'яту святочно українською княжого міста Ярослава на Засянні, на західному пограниччі, закінчили будувати на місці замку князя Острозького в 1747 р., при видатній допомозі бургомістра Іллі Валинського. Тій рококовій будівлі в 1912 р. додано дві інаві вінницькі надано модерні візантійський стиль. Іконостас внутрі тогого великого собору (38 х 22,5 метрів, а висотою 38 м) провів у роках 1935-37 митець Павло Залоріжський з Перемишля.

Величавий храм служив 3300 парафіянам і був релігійною «твірдинею за Сяном» та місцем шорічних проходів чудотворної ікони Матері Божої «Милосердя двері» вірих з багатьох повітів, про що дбав парох о. Криштофіанін Кипріян Хотинецький (нар. 1866 р.) від 1892 р. аж до смерті в 1942 р.

(Закінчення на 7 сторінці)

Денцо з боку

Україна вшановує пам'ять жертв голodomору

Від 10 до 12 вересня цього року Україна вперше на державному рівні поминала жертви голodomору 1933 р. На Софійському майдані в Києві відбувається жалобний молебень. Його разом відправили представники найбільших Церков України. Тисячі людей зі свічками в руках брали участь у вітануванні. Серед народу були і Президент, Голова Верховної Ради, члени Уряду, депутати.

Оголосується хвилина скорботи. Б'ють дзвони... Вічна пам'ять!

Починається хресний хід. Святі отці, керівники церкви освячують пам'ятний знак. Хор покладається квіти, вінки і капсули з землею з могил жертв голodomору з усіх областей України. Кладуть до могил бронзові матері з дитям і хліб. Прийми, мати-Україно, як показання наше, хліб житті і хлібками бронзові матері, а серце її наскрізь пронизує, як символ мільйонів загиблих від голоду синів і дочок України, силует змарнілого дитяти.

«Бояни» співають «Вічна пам'ять...» До пам'ятного знака

покладають квіти, вінки і капсули з землею з могил

жертв голodomору з усіх областей України. Кладуть до

могил бронзові матері з дитям і хліб. Прийми, ма-

ти-Україно, як показання наше, хліб житті і хліб

ками бронзові матері, а серце її наскрізь пронизує, як

symbol mільйонів загиблих від голоду синів і дочок

України, силует змарнілого дитяти.

Церархи церков освячують пам'ятний знак. Хор

покладається квіти, вінки і капсули з землею з могил

жертв голodomору з усіх областей України. Кладуть до

могил бронзові матері з дитям і хліб. Прийми, ма-

ти-Україно, як показання наше, хліб житті і хліб

ками бронзові матері, а серце її наскрізь пронизує, як

symbol mільйонів загиблих від голоду синів і дочок

України, силует змарнілого дитяти.

«Бояни» співають «Вічна пам'ять...» До пам'ятного знака

покладають квіти, вінки і капсули з землею з могил

жертв голodomору з усіх областей України. Кладуть до

могил бронзові матері з дитям і хліб. Прийми, ма-

ти-Україно, як показання наше, хліб житті і хліб

ками бронзові матері, а серце її наскрізь пронизує, як

symbol mільйонів загиблих від голоду синів і дочок

України, силует змарнілого дитяти.

Молитва про українські християнські родини

НА НАШІ ПОГЛЯД

Вергати — не вергати

У жовтні цього року на Україні перебував Префект Східної Конгрегації Кардинал Ахілл Сільвестріні. Візит почав від Києва. Після торжественної Літургії Кардинал був принятий Президентом Кравчуком, якому вручив листа від Святого Отеця, Івана Павла II, з благословенням для українського народу, в якому була також висловлена воля відівратити Україну. Пізніше добротливий гость відвідав всі спархії візантійськоукраїнського обряду.

Варто це відзначити, що у Львові відбулося спільне засідання єпископів візантійського та латинського обрядів. Головною темою були взаємини між католицькими Церквами та інші завдання в свя趟елзациї съоюзницької України.

Ніхто з переселенців навіть не думав, що доведеться йому тут довше жити, а навіть скласти у землю свої kosti. I почали жити «тимчасово» з надією на повернення. Була луга за рідного землі, була надія, що прийде такий час і повернемось до рідних гнізд. Не було волі. Шоправда збрізнилася вона метеоритом у 1957 році і дехто встиг і так, що з вокзалу проганнили назад до місцеве влада не бажала собі на «своєму» терені скрутилися елементу. А бувало і так, що дехто сам іхав знебу на Захід, бо годі було стерпіти докучливість сусідів.

Минуло 46 років. Тоталітаризм завалився. Настав час демократії та волі. Пора повернутися на рідні землі. Не можна так жити, рятуючи те, що ще запишилося, рятуючи землю, рятуючи записки матеріальної культури. Такі та подібні клічі чують з усіх боків. Займаються проблемою журналисті і патроти різних орієнтацій, з такого вимовою письмисті отримує і наша редакція.

Ці думки ані нові, ані погані, дивує лише факт, що у великий між вистовлюють їх люди, які правдолюбно і вернути на землю батьків. Ще більш дивує, що про повертання говорять і пишуть «пророки», яким вигада-

Кардинал Сільвестріні з візитом у Перемишлі

«Радіємо нині, що днесь...»

Бувають події в житті нашої Церквою, які лишають свій слід в історії пам'яті людей. Часом від якоїсь події залижатиме майбутність, перед якою стоять кожна спільнота. Людина інколи потребує якогось сувеніру, який зможе пришвидити монотонію і дати нову закраску у житті. Яким є наше душпастирство, кожний з нас знає. Порозідані люди якомога горнуться до церкви. Одних бачимо кожної неділі, інші приходять у більші свята.

Відвідини спілковла приписані перковним законом, ще подія, яку тоді пропустити. Для деяких була це нагода, щоб ще перед Різдвом Христовим відвідати свою церкву і спільно помолитися. Душпастиром довелося зустріти нові обличчя вірних і переконатися як мале число лодей пам'яті нас про Службу Божу у неділі.

(Закінчення на 4 сторінці)

На праця наростила весь час. Спочатку з Уряду пішли академік Юхновський, своєрідний флагман реформаторів. Потім і Леонід Кучма, прем'єр-міністр, на якого покладалося стиски надій, під тиском «першовідкривачів», директорів, поступово став повертатися до адміністративних методів керування. Все частіше і настінніше стали лунати голоси про необхідність вступу України в так званий економічний союз. Завдяки невмілим, а радіше, добре сданому діям чиновників, Україна втягнулася у вар тілерінфляції. Штучно створився багатомільярдний борг Росії за енергоносії. Шахтарі, обмануті, відмінною референдуму, знову стали готоватися до страйку. З Уряду шли ще одні реформатори, Віктор Гінзбург, талановитий економіст, який отримавши від Верховної Ради продовження надзвичайних повноважень, попросився у відставку і prem'єр-міністр. Але головна бомба вибухнула, коли стало відомо, що під час зустрічі Президентів Росії та України в Криму, Л. Кравчук дав згоду на продаж за борги українську частку Чорноморського флоту. Про-

(Закінчення на 3 сторінці)

- Амін.

(Закінчення на 8 сторінці)

Кардинал Сільвестрін з візтом у Перешиблі

(Закінчення з 1 сторінки)

Повертаючи з України Кардинал А. Сильвестріні зупинився на два дні у Переяславі. 15 жовтня о 11.00 год. достойного гостя перед катедрою віталі: Переяславський ординарій Кир Іван Мартиняк, священики, монахи та вірні.

«Будь ім'я Господне» - звучало під час походу до храму. Описія почалося офіційне привітання. Приємно несподіванкою для достойного гостя було його привітання учнем перемиської початкової школи

італійською мовою. Хлібом і сіллю вітали його мири-
ни.

У привітальному слові Кир Іван Мартиняк вивів
своє радість з можливості тостування Кардинала А.
Сільвестрії у найстаршій спархі на Україні, якої
початки сягають часів Кирила і Мефодія. У тися-
чолітній історії спархі переживала часті великих по-
ділів, але були також часи лихоліття. Найбільші
втрати понесла у південному періоді цього століття.
Комунастина віддала Польщі Радянського Союзу спер-
шу замутила спархів: Кир Йосифа Кондиловського та
Григорія Лакоту, а пізніше забрала всі установи.
Найбільш болочим було переселення вірних до Ра-
динського Союзу та на північні і західні землі Польщі.

Лельково має свій храм

Лельково це невелика місцевість на Ельблонжчині. Більшість населення це хлібороби, яких перевезено тут під час акції «Вісла». Українці, попри труднощі, зуміли відайти своє місце на поселенні, серед поляків, не будучи чимось гіршим, а навпаки, у деяких справах були горюю. Займали головні пости в урядах і місцевих підприємствах. Створено також три пункти навчання української мови при початкових школах. Навчання релігії відбувалося найчастіше у приватних хатах, а нині воно проходить в школах. Багато дітей поширюють знання у рідній мові в поблизьку Загальноосвітньому ліцею у Гурові-Лавецькому. У Лелькові активно діє гурток ОУП, яким головує п. Андрій Ожеховський. Організуються танцювальні забави для молоді. Широку відбувається традиційна «кутя», концерти ансамблів з Польщі і України. Часто відбуваються екскурсії на різні землі та всякого роду імпрези організовані у Польщі. Місцеві українці вкладають багато зусиль в організацію культурно-релігійного життя.

До всього бракувало однак власного храму. Досі треба було доїздити до церкви у Пенсніжі чи Гурові. Створення нової парафії у Лелькові запропонував не-втомний Синклел Ю. Ібур. Місцеві діячі тільки на це

чекали. Закупили невеликий будинок, відремонтували його і пристосували на церкву.

День 26 вересня 1993 р. залипався золотими буквами в історії українців Лелькова та околиць. Годину перед Богодухівським майданом заповнилися тисячами. Очікуючи на Владику, численно згromаджені вірні співали пісень. Точно о год. 11.00 прибув Преосвящений Кир Іван, якого процесійно введено перед престол, де привітали його парафіяни. Традиційно на вишиваному рушнику хідом і спіло вітали достойного гостя від імені мирян п. Анна Ожежовська та п. Богдан Козак, який запевнив Владику, що в цьому місті стане храм, плеканий лель-кож'яном у їхніх серцах протягом 46-ти лт. Віл імені

молоди Кир Івана привігала авторка цих рядків та Павло Ганас. Прозузвчали також гарні пісні і пірн побажання з дитячих сердць. Малют щиготовила с Магдалина. Після привітання Владики парохом о Мигратом Ю. Ібуrom і обряду посвячення каплиці почалася торжественна Служба Божа під відкритим небом, які в постачанні. Погода А. Сорокин пояснила

Але попри всікі труднощі спархія відродилася 14 квітня 1991 р.

У своєму слові під час Літургії Кардинал А.
Сільвестрін віддав шану мученикам Перемиською
спархії, та заявив велике заликовлення і піклування
Аpostольської Столиці грекокатолицькою спархією
у Польщі, яка займає виняткове місце у Церкві.
Достойний гость захотив також до праці у відноє

ков відав чудової краси прокатедру у Ярославі, яку
21 вересня цього року, після довгих років посвятив Кар
Іван Мартиняк.
Слід сказати, що зустріч з Кардиналом А.
Сільвестріні була дуже корисна і вагома для нашої
Церкви у Польщі. Вперше у нашій історії Префект
Конгрегації Східних Церков відавав Перемиську
епархію.

Проща в Україну

Настоєтель греко-католицької церкви у Копаліні о. Володимир Пирчак шороку літом організуве поїздки на Україну. Я вже вдруге брала участь у того роду екскурсії. Другим разом виїзд з Копаліна мав місце 4 липня цього року. 5 липня, ранком ми опинилися у Сестер Служебниць в Перемишлі. Після Служби Божої і короткого відпочинку, вийшли до Львова. По дорозі заїхали до Комарна, де усіх нас дуже гарно прийняла родина Слуків.

Прибуvши до Львова, ми спершу поселилися в підніжному готелі, де почували і харчувались. Звідти ми щодня виругали на прогулочки по Львові, в якому дивилися на архітектурні пам'ятки, а особливо на сакральні будівлі. Побували на Високому замку, звідки видно чудову панораму міста Льва, були на Личаківському цвинтарі, на якому похоронено багато видатних українців, як В. Івасюк, І. Франко та інші. Побували також у львівському Оперному театрі, у якому дивилися оперу «Запорожець за Дунайм». На празник св. Івана Хрестителя усі ми взяли участь у Літургії в соборі св. Юра, яку відслужив Кардинал іван Мирослав Лобачевський. У підвалі цього собору похоронені Митрополит Андрей Шептицький та Кардинал Йосиф Сліпий.

Чергові екскурсії ми робили вже поза межі Львова.

15 липня. Але діти, які відійшли з місця, були вони та на Кристиної горі. В останньому вишадку ми побували у двох церквах: православній і греко-католицькій, в якій о. Пирчак відправив молебень до Богоматері.

Наступного дня ми поїхали до Грушевої, де відвідали церкву, у якій згідно з перегазом, молодий дівчині обявилася Богоматір. Опісля поїхали до рідного села Івана Франка - Нагуевич. Екскурсоводи дуже шкаво розповідав про життя, дитячі і молодіжні роки, наводячи приналітко фрагменти Франкової поезії. Мандрували ми також «стежкою» поета і відвідали присвячений йому музей.

10 липня ми попрямували до Києва. По дорозі заїхали до Почаєва. З монастирської тераси подивилися дзвінки монастиря, яке дуже швидко розвивається. Наш провідник-монах розповів нам дуже цікаву історію почайського монастиря.

У Києві чекала на нас екскурсовод Таня, яка

привігала нас згідно з традицією - хлібом і сіллю. Пізніше всі відпочивали після важкої подорожі.

Наступного дня після Служби Божої відвідали міністру лавру і, звичайно, монастир. Пізніше побували в музеї мініатор, в якому можна побачити, між іншим, троянду всередині волосся, мікроскопічне видання «Кобзаря» та інші цікавинки. Після обіду і короткого відоочинку усі поїхали на Майдан незалежності.

12 липня, у празник свв. Петра і Павла, шіпили в церкву св. Миколая, що на Аскольдовій могилі. Всі були захоплені чудовим співом церковного хору. Існує в Києві не бачити Золотих воріт і Софійського

собору - це рівнозначне з тим, що в Києві не буди. Красаса і могутність цих двох архітектурних пам'яток надовго запишиться у нашій пам'яті. В Софійському соборі похоронений його будівничий - князь Ярослав Мудрий.

«Радісмо нині, що днесь...»

(Закінчення з 1 сторінки)

Від першого до третього жовтня Пресвятеїший Владика Іван Мартиник відвідав чотири парафії Ольгопільського деканату. В п'ятницю був у Банях Мазурських, а суботу в Круклінках. В неділю раніше відіїде Владику Байори Малі, а опісля Видміни. Вірні на вістку про відвідини почали гаражіти. Відкривали церкви, ішли до нічі вінди, а дієси дріжали голосом зачитували в хаті підготовлене вітання. Кожна парафіяна співаката хотіла гарно привітати Владику. Не забракто вишивок, народного одягу і синьо-жовтих прапорів. Вірні з Байор Маліх чекали вже Пресвятеїшого Владику у сусідній місцевості, щоб торжественно провести до своєї церкви. Поки цей велікий клопот на мотоциклах, прибирали синьо-жовтими прапорами, а інші вірні у своїх машинах завершували торжество віну караавану. Душпастирі в цей день у присутності Владики і вірних зачитували звіт про піаранду. Була це напоганка на обективну оцінку проведеної катехизації і всього, що принесла дійсність.

Парафія Круклінки відвідає Владику Івана.

Фото: А. Пітьянова.

Владика Іван Мартиник у своїх проповідях наголошував конечність вірності Церкві у своєму обряді, захочуючи до участі у Службі Божій. Підтверджув призабуту правду про церковні вимоги для заключення важкого подружжя. За приписами Кодексу Камонів Східних Церков (канон 829) двое налих людей не можуть чинитися у римокатоліцькому костелі, навіть, коли 6 латинський парх на це погоджується. Приїзд первого українського Владика у повоєнний історії нашої Церкви, це велика подія. Радили діти, радили молодь, а особливо старші люди, виселені зі своїх рідних земель. Саме для них було це пригадання славного Відьми. А тут треба років, щоб взяти участь у Архієрейській Службі Божій. Слід згадати, що минулого, коли-то на кожний відпустується приїздив місцевий Владика. А тут треба років, щоб взяти участь у кожній парафії віри після закінчення гарно припіднебесованої Владику і усіх запрошених гостей. Останній обід відбувся у Видмінах, де пані Ірина очарувала нас підготовленними на ту піль стравами.

Надіємося, що відвідини Перемиського Владики стануть поштовхом до дальшої творчої праці у наших парафіях для добра народу. Нехай ця подія допоможе віднайти забутийм стежку до своєї Церкви і у своєму обряді.

О. Дмитрий Гарасим ЧСВВ

Проща в Україні

(Закінчення з 2 сторінки)

Побували ми також на Володимирській горі, де височіє пам'ятник Хрестителю Русі-України, якого канонізовано в XIII ст.

13 липня поїхали ми нашим автобусом до Канева на могилу нашого великого Кобзаря і Пророка. Помимо того, що шов добр, никто не відмовився від майданів крутими скходами на Тарасову гору. Над могилою вістіввали «Вічну пам'ять» та «Дзвін за стоне Дишн широкий», а у підніжжя пам'ятника зложили квіти. Опісля відвідали музей Шевченка, що поруч пам'ятника.

Наша паломницька екскурсія наблизялася до кінця. Попроходили ми з нашою екскурсоводкою Танею, яка з великом заангажуваним виконувала свої обов'язки. Цікаво розповідала, усміхалася, відповідала на запитання учасників позиції.

15 липня о год. 5.30 ми вже були на кордонах в Йодині. Швидко полагодили мити формальності і після короткого відпочинку подалися до Кошаліна. Біля 20.30 ми були вже на місці. Усі були відволені. Нам, українцям, справді варто відвідувати рідні землі, за яких багато героїв заплатило найвищу ціну, де всюди зустрічається пам'ятки славного нашого минулого.

Марія Москалик

ПОЛОСМОЛОДІ

«... Були поети для епох»

Поезія, мабуть, є найбільш експресивним видом літературної творчості, насыщеним різноманітними засобами виражання сту особистих відчуттів автора.

З огляду на обмеженість розміру, цей жанр вимагає певної скрученості-нерозкинності думок, хоч і є це індивідуальним у кожного автора.

Як інші літературні жанри, поезія буває поглядом на дійсність, формуючої основи буття; визначає творче топтування загарбниками проявів окремішості її громадян, позбавлення їх елементарних прав людини, зрядками віртів на устах, здебільшого не вілокрем-люючись від свого часу і дійсності. Поетичні твори здійснені-давна відзеркалювали проблеми творців і народів, були носіями визвольної думки, а нерідко руїпіною силової воневолення України, присвідомості. Кілька століть поневолення України, присвідомості.

Кілька століть поневолення України, присвідомості тогтура позбавлення загарбниками проявів окремішості її громадян, позбавлення їх елементарних прав людини, зрядками віртів на устах, здебільшого не вілокрем-люючись від свого часу і дійсності. Поетичні твори здійснені-давна відзеркалювали проблеми творців і народів, були носіями визвольної думки, а нерідко руїпіною силової воневолення України, присвідомості.

Поет, якого першим за все велично постарати, літературного еста-поста, його громадською свідомістю, а також походженням. Вихідець з простої сім'ї ковалів, зростаючи і здобуваючи освіту у великих нестатках, майбутній письменник передусім для народу. Писав не для слави, а з метою поширювати серед людей сусільної, політичної, національної свідомості. Таким є хоч би пролог до поеми «Мойсей», у якого перших словах:

«Народе мій, замучений, розритий (...) лоджским презиртром (...) скримий...» звучить велика турбота за долю народу, віками гнобленого, експлуатованого, піддаваного нестерпним стражданням. Це є головний мотив у творах І. Франка, за яким довелося забути правду про церковні вимоги для заключення важкого подружжя. За приписами Кодексу Камонів Східних Церков (канон 829) двое налих людей не можуть чинитися у римокатоліцькому костелі, навіть, коли 6 латинський парх на це погоджується. Приїзд первого українського Владика у повоєнний історії нашої Церкви, це велика подія. Радили діти, радили молодь, а особливо старші люди, виселені зі своїх рідних земель. Саме для них було це пригадання славного Відьми. А тут треба років, щоб взяти участь у Архієрейській Службі Божій. Слід згадати, що минулого, коли-то на кожний відпустується приїздив місцевий Владика. А тут треба років, щоб взяти участь у кожній парафії віри після закінчення гарно припіднебесованої Владику і усіх запрошених гостей. Останній обід відбувся у Видмінах, де пані Ірина очарувала нас підготовленними на ту піль стравами.

Надіємося, що відвідини Перемиського Владики стануть поштовхом до дальшої творчої праці у наших парафіях для добра народу. Нехай ця подія допоможе віднайти забутийм стежку до своєї Церкви і у своєму обряді.

О. Дмитрий Гарасим ЧСВВ

«О слово! (...) (...) Зелени, стурбуй цей мертвий спокій...»

Оскільки початки літературної діяльності О. Олесья характеризуються революцією, радістю з приводу приходу весни, яка символізує боротьбу з соціальним і національним суперником, то дальша творчість стала більш стримано. Будучи вигнанцем, балітою, поет вже не підхутивав до просління «з жарбого радість обнілась», яке прославило революцію, але зосередився на мотиві туті до батьківщин, де, по речі, залишив дружину й сина. В цьому періоді О. Олесь утворах: «На чужині», «Брати вигнанці, пригадаймо», «Коли б я знав, що розлучень з тобою» та інших, залимується над неїлкою долою батьківського землі.

«Рідна мова в рідній школі» - це твір, в якому поет порушив турбуочу його проблему трагічного стану української мови, спричиненого постійним русифікуванням суспільства. Тяжка доля українців, однак – на думку поета – не оправдовує їхніх пристосовин, підлабузилтва, сприяння владі. Олександр Олесь стверджує, що країне вже заніміти, стати мучеником, який (кори (...) пеє», аніж зневажити, «розп'ясти» рідну материнську мову.

Хоча О. Олесь звинувачував у тому, що він зрадив

свій народ, відрісся його, не взявши участі в голодоморі 30-тих років, однак своєю благородністю і різно-

манітно творчістю поет переконує читаців у протилежному.

Так само не можна осуджувати інших співців, які собою виражання сту особистих відчуттів автора. Володимир Сосюра, Павло Тичина, Максим Рильський. Належить пам'ятати про те, що не всі могли так, як Микола Руденко, сказати про себе:

«Пам'ята життя і заново творив, – Та напівправди я не говорив, – Напівхання в серці не беріг, – Не кликав напівдруга на поріг».

Однак єслі поменшувати значення їх творів у формі співом. Кілька століть поневолення України, присвідомості.

Віри В. Сосюра «Любить Україну» є прекрасного періоду на фоні багатох його творів співторненіх комуністичними ідеями, без яких цenzори не допустили б їх в обіг. Цей вірш став важким камнем на терезах вчинків поета досліджуваних владою і немало довелося поетом вистраждати через дрібну правду, до того ж не піклливої ні для кого, яку посмів виразити в ньому. Слов:

«... хто не любить всіх братів, – Як сонце Боже – всіх заріво, – Той широ попобить не вмів, – Тебе, кохана Україно!»

стали відразу вироком – В. Сосюра «Завдяки» ним побував у психіатричний лікарні. Як це не смішно, – побут в лікарні для розладніх первово врятував його від розстрілу.

Іншим поетом, якого літературна спадщина, може, не тає вже велика, та, по-моєму, гідна уваги, є Василь Симоненко. Проживши лише двадцять вісім років, цей молодий співський створив неповторні вірші, мелодійність яких завдячує глибокій зв'язок поета з народом. Був В. Симоненко одним із «Шестидесятників» - носієві відродження на Україні, придушеного комуністами. Коли б поети судилося довше життя, хтось, чи не скікала б його доля багатою із тих, що недавно вийшли на волю, дотепер ув'язнених в таборах Сибіру. А вірш, які залишив В. Симоненко, торкалися вже тоді, в ранньому віці поета, тем досить вагомих. У творі «Ти занеси, що ти – людина» була порушені ідеї гуманності, розвинувши яку можна було наблизитися до міркувань небезпечних для режиму.

«Україні» – це інший вірш, насичений пересвідченням про наступаюче оновлення, наповнення силами й мужністю народу, в якому не стане місця для націоналістів, людей неповноцінних. Про таких напівромадян В. Симоненко сказав: «Та краще в тридцять п'яністо згоріти, Ніж до п'ятсоті помаленькуюти». Слова поета передають прирасність характеру молодої людини, яка нізаціо не піде наустірч неправді, не зрадить ідей, у які вірить.

Ліна Костенко є поетом, яка дотепер пише вірш на сибіні незгодою на всяку брехню, роздумами над життям, батьківщиною.

«А ви гаргуйте ваши голоси! (...)»

Бо пам'ятайте, що на цій планеті, відколи сотворивши пан Бог, ще не було епохи для поетів, а були поети для епох.

Вважаю, що слова поетеси якнайкраще характеризують творчість вище згаданих співців-літераторів; але ж усі вони, їдучи з духом часу, писали про речі актуальні в даному часі, хоча, може, не менш варгіні в іншій час.

Тепер, коли Україна разом з навколоїним світом так докорінно міняється, став вільного державою, поєднаною з супроводжуватиме її, мабуть, вже без малкар викликанім зовнішніми обставинами. Як сказала Ліна Костенко:

«Жити іде і все без коректур. / Як напишеш, так уже і буде». Отож згідно з цими рядками треба поступати в усьо-шестидесятницькій, які своїм підходом гідно, чесно, не соромлячися ніяких вчинків. Слід вміти знайти своє місце в навколоіному світі, щоб служити не лише собі, але й іншим.

Наталія Бень

Діло з боку

Гарт козацької сили

В Україні відроджується козацтво. І хоча проекти документів з питання узаконення його тільки готуються, козацька ідея вже зборала під свої знамена понад 30 тис. чоловік, що так чи інакше беруть участь в козацтві.

Свято 1 невелика добирка про життя козацтва в Україні не буде зайвою.

Запорізьке козацтво – опора і гарант незалежності держави. Молоді люди, які добровільно об'єдналися навколо ідеї ідеї, дісно працюють. Уже сьогодні в Запоріжжі діє Січовий колегіум, на господарському училищі – окремий осавуцький підрозділ, літній табір у Вільнянському районі, змінюються курені в Гуляйпільську, Мелітопольському та інших районах. Охороняючи цьогорічний урожай у колективних сільських підприємствах, запорізькі козаки заробляють першій капітал з тим, щоб вкладати його у відродження козацьких господарств, які були національною основою тисячі запорізького війська. Це, до речі, були фермерські господарства, які виникли задовго до американських.

Виношуточить з Запоріжжя думку про поширення козацтва в українських селах уздовж державного кордону. Один підрозділ уже хоч сьогодні готовий на захист наших рубежів.

У Києві на Подолі працює створений ентузіастами так званого «будинку Мазепи» відкрилася виставка експонатів, які збиралися по всій території України. Це і вісім намальованих колій портретів гетьманів доби «рунін», і кераміка, і кахель, і постстративні матеріали. Найцікавіший експонат – справжня гетьманська булава, знайдена на горі у селі Кирсанівка Тульчинського району Вінницької області.

З допомогою колгів малого підприємства «Гаффун» запорізькі козаки створюють полк імені Івана Сірка. Головна функція полку - військово-патріотичне виховання молоді та конкретна підготовка юнаків до служби в Національній гвардії України. Для цього є спортивні майданчики, інструктори. Як повідомив командир полку Юрій Давидюк, вихованці підрозділу, за погодженням з міліцією, патрулюватимуть у Хортицькому районі, одному з найбільш криміногених у Запоріжжі.

Як уже повідомляється, відбулася експедиція, яка мала на меті відшукувати та здентифікувати могилу гетьмана Івана Мазепи. Зібрано великий фактичний матеріал у вигляді ксерокопій і фотографій у румунських джерел. Румунська держава і Церква дали згоду провести археологічні розкопки на території колишнього Святогорівського монастиря у місті Галаці. «Після проведеної експедиції роботи, ми набагато оптимістичніше дивимося на віднайдення праху видатного українського державця Івана Мазепи», – так підсумував звіт експедиції стівголова Товариства політичних в'язнів і репресованих Едген Пронок.

Упродовж усього перебування в Румунії експедиція допомагали румунські органи, науковці, посолство України. І посол Леонід Сандулик, і консул Теофіл Рендюк особисто розв'язували напалні питання експедиції. Вона здійснювалася коштом Академії наук України і пожертв, які надійшли на рахунок Товариства.

А тим часом

Цього року наша держава уперше не купуватиме збіжжя з-за кордону. Ба більше, високий урожай зерна дозволив продати його і на експорт.

Прийнято рішення, що свій флот Україна будуватиме спільно: кожна область бере під свою опіку будівництво одного судна і після пуску його на воду бере над ним шефство.

Поступово вводиться нові номерні знаки на автомобілях. З лівого краю знака – зображення державного герба та літери «UA», а далі чотиризначний цифровий шифр і три літери, які читаються як слова: «КЛА - Кінська область, ІНА - Львівська.

Жіночий монастир для згуртування Сестер Служебниць Непорочної Діви Марії з'явився на теренах шахтарського Червонограда. Будівельно-монтажні роботи здійснила державна фірма «Прибужжя».

Президент України 14 вересня прийняв герога Глостерського Річарда, двоюрідного брата короля Великобританії. В ході розмови йшлося про розширення та поглиблення українсько-британських відносин. зібрав та надіслав Ярослав Стажнів, Львів

ДІТЯМ

Розповідь про мову *

Урок розпочинається

У клас входить учитель. Він досвідчений педагог, вислач. Тими словами можна назвати того, хто вас читає. Ці слова все-таки не зовсім однакові за значенням.

Учитель – від «учити»: він навчає, викладає якийсь предмет у школі.

Викладач – від «викладти», він викладає свої знання перед іншими. Ці «кінці» – студенти, бо викладачами звичайно називають учителів виших шкіл – інститутів, університетів.

Педагог – по-грецьки – це «дітовор», «вихователь». Значить, це людина, яка і навчає і виховує.

Та ось учитель каже: «Пишіть: Класна робота. Поставте число». А коли кажуть: «Поставте да-сьогодні число?»

Число – це день місяця серед інших його днів: дводцять грудня, дев'яте березня. Можна сказати: «Яке сьогодні число?» Тоді відповідь буде: «Сьогодні перше квітня».

Дата – це точний календарний час певної події. До неї входять: число, місяць і рік. Тому кажуть: «Дата народження Тараса Шевченка – 9 березня 1814 р.»

А звідки взялася дата? Слово датум взяли з латинської мови італійські рахівники. Означало воно «дане». Цим словом вони позначали строк сплати боргу, пізніше будь-який строк. Ми називамо цим словом час, коли відбувалася певна подія.

На столі учителя журнал. Це слово запозичене, утворене від французького слова жур – «день». Виходить, що журнал – це щоденник, в якому щодня записуються ваші добре й не дуже добри діла.

Перші слова у зошиті записуєте олівцем. Він також чужинець. Слово олівець бере свій початок за дуже давніх часів. Пов'язане воно зі словом олово, яке є майже у всіх слов ян, а «починається» воно, мабуть, від латинського альбум – «бліск».

Правда, пізнати в слові олівець латинське альбум дуже важко, але вчені довели, що це саме так.

Ось як розповідають історію олівія. У давнину писали на папері – добре оброблені телячій шкірі. Це був дуже дорогий «шапір», тому писати на ньому було слівкою дуже відповідально. Щоб рядки виходили рівними, олов'яними кружечками проводили на папері лінії, а вже потім по них рівнінко писали. Згодом з'явилися олов'яні палички у дерев'яній оправі – щоб не бруднити руки. В Італії серединки олівів робили зі сплаву двох частин олова та олінії частини пінку.

Та ось у XVI ст. на землях Англії було знайдено чорне каміння – графіт. Виявилося, що ним добре писати на папері. Королівським указом було суверо заборонено вивозити графіт за межі Англії. Стрижні з графіту вставляли в оправу з червоного дерева. Ці олівії були дорогі. Ними англійські купці торгували по всій Європі.

Минуло сто років. Одного разу чеський фабрикант, власник фабрики, яка виготовляла тиглі (форми для розливу металу), випустив з рук один тигель. Падаючи, тигель залишив чітку лінію на папері. Значить, тим, з чого роблять тиглі, можна було писати. А робили їх з суміші глини і місцевого графіту. Фабрикант почав робити стрижні для олівіць, які півдко розійшлися по всій Європі. Так секрет англійських олівіців було розкрито.

Подала до друку Любомира Тхір

* На основі книжки А. Коваль «Життя і пригоди знайомих незнайомців», Київ 1990.

Ми – українські діти

Ми – українські діти, як ті соколята, вчимось свій край любити і гідно розмовляти.

Тужавіть в нас крипа над рідними полями і Україна мила Гордитиметься нами.

А сурма нас до бою Покличе в злу годину, Ми станемо стіною За рідну Україну.

Відай без вагання на користь її!

Вітчизна у тебе на світі одна, люби Україну, зелений свій край, і розум, і старання, і сили свої

Синові

Єдиний мій сину, рости – виростай, люби Україну, ій вірно слухи, і розум, і старання, і сили свої

Відай без вагання на користь її!

Вітчизна у тебе на світі одна, як сонце у небі, як небо без дна, вона і прикриє насипавим теплом.

Шануй Україну, ій вірно слухи, Любов'ю сина від зла збережи, і будеш щастливий в прийдешніх підях на батьківській ниві, як радісний птах.

Синни сатанську сокиру від древа роду на межі, храни нам наших предків віру і мову рідну збережи.

Додай нам мужності і сили Оборонити рідний край і предків праведних могили, у честі сохранити дай!

Юнацька молитва

О Боже праведний єдиний, Спини ворожі сили злі, Не дай пропасти Україні на нашій праведній землі!

Спини сатанську сокиру від древа роду на межі, храни нам наших предків віру і мову рідну збережи.

Надія в нас одна єдина: Ти вислухаєш всі жалі, З руїн воскресне Україна і встає правда на землі.

Бо труда життя краси основа Серед зарошених садів, У нім – наш цвіт, добро і мова, і велич краю й гордий спів.

З глибини небуття

Микола Куліш

Микола Куліш – винятково здібний драматург двадцятих років, який не знайшов гідного себе наспідника аж до сьогодні, основоположник нової течії в українській драматургії, – народився 5 грудня 1892 року в селі Чаплинка на Олешині в сім'ї незаможних селян. Після закінчення сільської школи навчався в Олешківському міському восьмирічному училищі. Екстерном склав екзамени за шість класів гімназії (1913) і поступив в Одеську школу праціорщиків.

Після лютневої революції 1917 р. – член полкового революційного комітету. Повернувшись додому, став головою Олешківської міської ради. За гетьмананії перебував у в'язниці, а після звільнення служив помічником командира Дніпровського полку. З 1920 р. – начальник штабу Херсонської групи війск (бригади), воював із врангелістами.

В 1923-25 рр. – член колегії Одеського губвідбулу наросіяти, редактор газети «Червоний пляж» у Зінов'євську (Кіровоград). Член ВКІП(б).

Після написання першої п'єси «97», яка набрала розголосу на столичний сцені, перехав до Харкова. Тут

зближився з М. Хвильовим і вступив до літературної організації ВАЛПТЕ, а згодом став її президентом.

В Харкові написав п'єси: «Хулий Хурина», «Народний

наросяти», редактор газети «Червоний пляж»

у Зінов'євську (Кіровоград). Член ВКІП(б).

Після написання першої п'єси «97», яка набрала розголосу на столичний сцені, перехав до Харкова. Тут зближився з М. Хвильовим і вступив до літературної організації ВАЛПТЕ, а згодом став її президентом. В Харкові написав п'єси: «Хулий Хурина», «Народний

наросяти»,

редактор газети «Червоний пляж»

у Зінов'євську (Кіровоград). Член ВКІП(б).

Після написання першої п'єси «97», яка набрала розголосу на столичний сцені, перехав до Харкова. Тут

зближився з М. Хвильовим і вступив до літературної організації ВАЛПТЕ, а згодом став її президентом.

В Харкові написав п'єси: «Хулий Хурина», «Народний

наросяти»,

редактор газети «Червоний пляж»

у Зінов'євську (Кіровоград). Член ВКІП(б).

Після написання першої п'єси «97», яка набрала розголосу на столичний сцені, перехав до Харкова. Тут

зближився з М. Хвильовим і вступив до літературної організації ВАЛПТЕ, а згодом став її президентом.

В Харкові написав п'єси: «Хулий Хурина», «Народний

наросяти»,

редактор газети «Червоний пляж»

у Зінов'євську (Кіровоград). Член ВКІП(б).

Після написання першої п'єси «97», яка набрала розголосу на столичний сцені, перехав до Харкова. Тут

зближився з М. Хвильовим і вступив до літературної організації ВАЛПТЕ, а згодом став її президентом.

В Харкові написав п'єси: «Хулий Хурина», «Народний

наросяти»,

редактор газети «Червоний пляж»

у Зінов'євську (Кіровоград). Член ВКІП(б).

Листи

Листи

Листи

Листи

Листи

Пам'яті о. В. Гайдукевича

Листопад, широк холодніше, день коротший, пожовке листя падає з дерев. Тоді частіше, як в іншому часі, думаємо про минуле, про тих, що відійшли у вічність. Тим більше, що і в церковному календарі є дні як 1 листопада, патинське свято Всіх Святих (роковини смерті Митрополита Шептицького), чи 8 листопада, день св. Великомученика Димитрія, коли-то в наших церквах служили парастаси за наших померлих.

Саме 24 листопада минуло 19 років від дні смерті дуже близького мені о. Володимира Гайдукевича. Задовіки тому міг я прийняти св. Тайну Хрестення, Миропомазання, Перше Причастя у рідному обряді. Сьогодні немає в мене сумнівів, що невтомна душастостірська праця, щеність і шляхетність причинилися в основному до вибору моєї майбутньої дороги.

Тому що діяльність наших священиків у тяжких роках після війни не всім відома, або оцінюється її поверховно, хотілося би, щоб згадкою про о. В. Гайдукевича віддавати шану тим всім священикам, які відійшли у вічність, які трудилися, щоб ми відкрили осягнули те, що маємо: перемиську єпархію, нові парохії, громаду молодих священиків.

Отець Володимир в перших роках своєго свяcenства буластирював на Лемківщині. В 1929 р. приїхав до Волівця. Два роки скоріше село це внаслідок кипівської східми переїшло на православ'я. У зв'язку з цим, тут, як і в інших місцевостях, які прийшли правословне віросповідання, була дуже не-

сприятлива отомсфера. Внаслідок цього у 1930 р. спалено приходство і о. Володимир з родиною мусив перенестися до Криєвої, яка залишилася вірна Католицькій Церкві. Там проживав до 1947 р. Два тижні після виселення всіх мешканців Криєвої, примусили відійти о. Гайдукевича.

Дорога вела через Освенцим, щоб після кількох днів допитлив зупинитися у Шпротаві, що на Зеленогориці. Цілій тиждень пересиділи на вокзалі, бо не було помешкання. Опісля вона знайшлося, але бракувало праці. Отець Володимир зголосився до місцевого патинського пароха, який дуже вітався, що буде мати помічника. Парох звернувся до свого єпископа про згоду на прийняття о. Володимира. Але єпископ не погодився, наказав йому скоріше віділити жінку і дітей. Тоді о. Гайдукевич почав шукати за іншого працю. Він почав працювати книговодом. Після трьох місяців прийшта згоди, щоб о. Володимир міг працювати як священик в римокатолицькій парафії у Шпротаві.

Від 1947 р. до 1956 р. наша Церква не мала права на офіційну діяльність. Тому в цей час було відсутнє відповідальність за

«Відповідь на запит № 107 від 19 листопада 1990 р. про питання про заснування та реорганізацію Української греко-католицької церкви в Україні»

Малахій», «Мина Мазайлло», «Комуна в степах», «Патріарх і Павла», «Зонах», «Огак загинув Гуска» та інші.

В цих драматичних творах Куліш гостро ставив проблему українізації, культурного розвитку свого народу, створив кольоритні національні характери, які обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок. Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

У 1956 р. М. Куліша реабілітовано посмертно. На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М. Куліша у складі великої групи «националістів» було засуджено Військовою колегією Верховного Суду СРСР на 10 років ув'язнення в спеціалізованих тюремах. Після відбутих на Соловках, де його тримали в спеціалізаторі, як особливо політично небезпечного злочинця. Тому нікому з в'язнів не доводилося бацити його в тій похмурій фортеці за Полярним колом. Ця обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок. Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М.

Куліша у складі великої групи «националістів» було засуджено Військовою колегією Верховного Суду СРСР на 10 років ув'язнення в спеціалізованих тюремах. Після відбутих на Соловках, де його тримали в спеціалізаторі, як особливо політично небезпечного злочинця. Тому нікому з в'язнів не доводилося бацити його в тій похмурій фортеці за Полярним колом. Ця обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок.

Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але

документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

У 1956 р. М. Куліша реабілітовано посмертно.

На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М.

Куліша у складі великої групи «националістів» було засуджено Військовою колегією Верховного Суду СРСР на 10 років ув'язнення в спеціалізованих тюремах. Після відбутих на Соловках, де його тримали в спеціалізаторі, як особливо політично небезпечного злочинця. Тому нікому з в'язнів не доводилося бацити його в тій похмурій фортеці за Полярним колом. Ця обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок.

Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але

документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М.

Куліша у складі великої групи «националістів» було засуджено Військовою колегією Верховного Суду СРСР на 10 років ув'язнення в спеціалізованих тюремах. Після відбутих на Соловках, де його тримали в спеціалізаторі, як особливо політично небезпечного злочинця. Тому нікому з в'язнів не доводилося бацити його в тій похмурій фортеці за Полярним колом. Ця обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок.

Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але

документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М.

Куліша у складі великої групи «националістів» було засуджено Військовою колегією Верховного Суду СРСР на 10 років ув'язнення в спеціалізованих тюремах. Після відбутих на Соловках, де його тримали в спеціалізаторі, як особливо політично небезпечного злочинця. Тому нікому з в'язнів не доводилося бацити його в тій похмурій фортеці за Полярним колом. Ця обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок.

Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але

документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М.

Куліша у складі великої групи «националістів» було засуджено Військовою колегією Верховного Суду СРСР на 10 років ув'язнення в спеціалізованих тюремах. Після відбутих на Соловках, де його тримали в спеціалізаторі, як особливо політично небезпечного злочинця. Тому нікому з в'язнів не доводилося бацити його в тій похмурій фортеці за Полярним колом. Ця обставина сприяла виникненню чуток, шліків, загадок.

Фальсифікувалася навіть дата смерті М. Куліша. Але

документи судово-спеціальної справи письменника свідчать однозначно: «особлива трийка» УНКВС Ленінградської області постановою № 83 від 9 жовтня 1937 р. винесла М. Кулішу смертний вирок. Розстріляно видатного драматурга України 3 листопада 1937 р.

На закритому процесі 27-28 березня 1935 р. М.

Куліша у складі вели

Поляка

Переживаючи радісну хвилину з нагоди обрання мене постом Сейму Речі Посполитої Польської, хотів би я скласти широсередчу подякусім тим, які 19 вересня ц. р. віддали свій голос за моєю кандидатурою. Це саме завдяки парламенту завершилося успіхом. В особливий спосіб хотів би подякувати виборцям з-поза кошалінського воєводства, які немало натрудилися, щоб проголосувати на Кошалінщині, допомоги нерідко для цього сотні кілометрів.

Окремо хотів би подякувати всім, що заангажуваним у проведення виборчої кампанії

- членам Виборчого комітету гожівського, кошалінського, слупського й шевченківського відділів Об'єднання українців у Польщі, членам Пласту то всім ділячам у різних місцевостях. Слова особливої вдячності склеровані до священиків, монахів і монахинь, які з належним зrozумінням поставилися до справи виборів і допомоги їх успішному завершенні.

Дякую за фінансову допомогу всім, хто складав пожертви на Виборчий фонд. Зокрема, Українському архіву за поміч під час кампанії та за фінансування друку вборчих матеріалів.

Посольський мандат здобув я, саме, завдяки повної мобілізації нашої мандатності, а також завдяки прихильності керівництва Демократичної Унії, яке помістило мене на високому місці на крайово-му списку.

Надіюся, що своєю парламентською діяльністю оправдаю надії покладені на мене українською громадою. Першочерговим зауваженням вважаю-бо відстоювання її прав, правою до її добра.

Мирослав Чех

Вертали — не вертати

(Закінчення з 1 сторінки)

з майновим забезпеченням живеться за океаном. Вони однозначно дораджують нам рятування.

Ми живемо в окрестах умовах. Деяким людям важко в'язати кінець з кінцем. Для них повертання без юридичного і фінансового забезпечення з боку держави зовсім неможливе. Зрештою це абсурд — сама воля і тут не обробити зарошені бур'янами та занедбаної землі, не покладути також підвалин під новий дім, який треба буде збудувати. Патріотичний клич про повертання не має нічого спільного з сюрою дійсності, в якій живемо.

Незрозумілий для нас, делікатно кажучи, закид під адресу духовенства. Ніби вони мають винним, що люди не хочуть повернати. Воно повинно заохочувати до повертань, а тим часом буде нові храми, організувати життя на чужині. Такі ствердження засвідчуютьabo про коротку пам'ять, або про те, що непокій їх розвиток релігійного життя. У тому моменті забувається про суттєву істину: коли б не діяльність Церкви, хоч до недавнього часу обов'язкової, то наша присутність в країні була б дуже сумнівна. Це не рідкісні випадки, що дитина починає говорити українською мовою щойно на уроках релігії. Починає пізнавати мову з молитви Отече наш.

Будуємо нові храми і це зовсім нормальне явище, яке належить трактувати не в категоріях закорінення на чужині, але як зберігання та розвиток того, що ще можна зберегти.

Сьогодні немає ще реальних умов для повернення. На цей час треба однак створити умови гідного життя, незалежно від паски, прихильності чи неприхильності наших сусідів. А коли появиться можливість на повернення, хай наші святині, кладовини та все інше запишуться, як пам'ятка нашого життя на чужині.

(о. Г.)

Допоможімо дитині!

- Історія української літератури - М. Возняк. Книга I - давня і середня доби розвитку української літератури. Ціна 45 тис. зл.
- З рідного гнізла – альбом фотодокументів, які раніше николи не друкувалися, виданий до 100-річчя української еміграції до Канади. Ціна 25 тис. зл.
- Українська стародавня кухня. Книга знайомить зі стравами, які можна приготувати в домашніх умовах. Ціна 40 тис. зл.
- Кругтик - Б. Лепкий. Історичні повісті, які відтворюють життя на Україні після смерті Б. Хмельницького. Ціна 25 тис. зл.
- Казки з-за прат. Твори, які з різних причин потрапили до спецховища. Ціна 20 тис. зл.
- Історія України - М. Коваль, С. Кульчицький. Історія від 1917 р. до сьогодення. Ціна 25 тис. зл.
- Нарис історії «Простіві» - Р. Іванічук. Устислій формі подається історія Товариства «Простіві» та короткі біографічні лівідки діяців цього товариства. Ціна 20 тис. зл.
- Декортивно-прикладне мистецтво - Є. Антонович. Посбіник, у якому аналізується питання таких видів мистецтва України як ткацтво, вишивка, кераміка, художнє деревообробництво. Ціна 40 тис. зл.
- Син України - Історична повість з часів українського лицарства в трьох частинах з ілюстраціями. Ціна 15 тис. зл.
- Нечиста сила - В. Королів-Старий. Фантастичні казки, які повертаються до читача із 20-тих років. Ціна 12 тис. зл.
- Українське Різдво. Вертепи – збірник спінаріїв, яких упорядкував Зенон Боровець і Тарас Желлинський. Ціна – 6 тис. зл.
- Коляди – збірник 33 відомих і менш відомих коляд і колядок з ногами. Ціна 6 тис. зл.
- Мазепа, Орлик, Войнаровський – Ілько Боргеттманн. Ціна 20 тис. зл.
- Велика ілюстрована Біблія – видана в Югославії. Ціна – 100 тис. зл.
- Господу помолімся – Літургічний молитовник надрукований сучасного українською мовою. Видавництво «Благовіст» 1992 р. Ціна 25 тис. зл.
- Тимін Хмельницько – О. Рогова. Історична повість про трагічну долю старшого сина Б. Хмельницького - Тимоша. Ціна 10 тис. зл.
- З вершин і низин – збірка поезій Івана Франка. Ціна 18 тис. зл.
- Україна після Сталіна – В. Баран. Спроби реформ після смерті Сталіна в 1953-85 рр. Ціна 18 тис. зл.
- Московські винні С. Башери перед судом – Д. Чайковський. Збірка матеріалів присвячена 50-річчю УПА (700 стор.). Ціна 60 тис. зл.
- Писанка – Б. Стельмах. Вірші, скоромовки, лінилки для дітей. Ціна 25 тис. зл.
- Ділова ложка й бабина ложка – найкопулярніші українські казки. Ціна 10 тис. зл.
- Степан Бандера – П. Мірчук. Ціна 15 тис. зл.
- Симон Петлора – найважливіші літературознавчі твори та документи. Ціна 40 тис. зл.

Всіх, кого турбують болі в хребті, в суглобах рук, чи ніг, часті головні болі, високий кров'яний тиск, а також хворих ревматизмом та іншими захворюваннями, запрошуюмо відвідати кабінет лікувального масажу, який знаходиться в будинку «GS» у Гурові-Ілавецькому.

Кабінет відчинений у вівторки, четверги і суботу з 9.00 до 15.00 год.

Увага!

Для збору пожертв відкрито рахунки в Луцькій філії перебірального паралчу. Лікування у провідних клініках України і Росії не дали результатів. Погодилися лікувати хлопчика одна із клінік у Ізраїлі. Для цього потрібно 50 тис. ам. дол. Батьки просять відлучитися всіх, хто не байдужий до чужого горя.

Для збору пожертв відкрито рахунки в Укарбаннях - 704003, МФО 30365, валютний - 070125 (для Пилип'юка В. В. на лікування сина)

БЛАГОВІСТ - суспільно-релігійний місячник. Видає Українська Католицька Церква у Польщі. Редактор колектив: **о. Юліан Гавриш** - відповідальний редактор, с. Романа Папкова **як СНДМ**, Любомира Хір (гр), Богдана Хір (т) - секретар редакції, Дар'я Гавриш - технічна редакція. Редакція молодіжної сторінки - Дорота Шупер, Петро Шостак.

Погляди авторів публікацій не завжди сходяться з точкою зору редакції.

Матеріал не замовлений не висилася. В опріданіх випадках застерігаємо собі право виправляти і скорочувати авторські тексти. Матеріали до публікації просимо висилати у машинописах, або у чітких рукописах.

Адреса редакції:

«ВЛАОWIST»

ш. Chopina 17,

11-220 Górowo Iławskie.

Передплату можна оформляти безпосередньо в редакції.

Druk OFF DRK sp. z o.o.